

Виходить у Львові
щодня (крім неділі і
гр. кат. свѣят) о 5-ій
годині по полудні.

Редакція і
Адміністрація: уліця
Чарнецького ч. 12.

Письма приймають ся
лиш франковані.

Рукописи
звергають ся лиш на
окреме жаданє і за зложенєм оплати поштової.

Рекламації
незапечатані вільні від
оплати поштової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

Передплата

у Львові в агенції
днівників пасажа Гавс-
мана ч. 9 і в ц. к. Ста-
роствах на провінції:
на цілий рік К 4-80
на пів року „ 2-40
на чверть року „ 1-20
місячно . . . „ —40
Поодинокє число 2 с.
З поштовою пере-
силкою:
на цілий рік К 10-80
на пів року „ 5-40
на чверть року „ 2-70
місячно . . . „ —90
Поодинокє число 6 с.

Вісти політичні.

*Справи парламентарні. — До ситуації на
Угорщині. — Ще про справу марокканську. —
Заговор в Парижі. — Події в Росії і російсько-
іспанська війна.*

Комісія бюджетова ухвалила бюджет міністерства рільництва. При сій нагоді заявив п. міністер рільництва, що постарася о підвищенє субвенцій у всіх краях а відповідаючи пос. Романчукови, обіцяв узгляднити справу субвенцій для руских товариств рільничих, однак лиш в рамках загальних субвенцій.

На Угорщині ситуація не змінена. Палата послів ухвалила в поіменнім голосуваню 188 голосами против 89 внесенє Кошута о уневажненю т. зв. закона Данієля в справі зміни регуляміну палати. Відтак розпочала ся дебата в справі вибору комісії для уложення адреси до Корони. При сій нагоді промавляв президент міністрів гр. Тіша і доказував, що такої адреси не потреба, бо парламент не був відкритий престольною бесідою а адреса і дебата над нею лиш проволічуть утворенє коаліційного правительства. Вирочім нехай більшість робить, як хоче, а ліберальна партія не

згодить ся на внесенє. Бесіди з опозиції доказували, що адреса потрібна, бо король має злих дорадників, а адреса має більше значінє як голос поодиноких людей. Остаточно, як вже звістно, вибрано комісію із самих членів опозиції.

Що стане по ухваленю адреси до Корони, годі предвидіти. Звістно лиш, що гр. Тіша хотів би як найскорше уступити і коли би утворенє нового кабінету показало ся неможливе, то він здасть свій уряд на Люкача або Геронімію і уступить. Але то стало би ся не скорше аж по ухваленю адреси. Дискусія над адресою потягне ся лиш через кілька засідань а відтак палата послів відпочить ся і збере ся аж в маю. Припускають, що Цісар приїде тоді знову до Будапешту а наступить іменованє нового кабінету.

А коли новий кабінет був іменований против волі скоалізованої опозиції, що тоді? — На то оба найзавзятії опозиційники пос. Барабаш і гр. Апоній мають готову відповідь; оба відгрозують ся, що заведуть в цілїм краю агітацію за тим, щоби не плачено податків. Гр. Апоній оголосив в одній мадярській газеті письмо, в котрім каже: До конституційних прав монарха належить іменувати яке небудь правительство а нашим конституційним правом єсть відмовити кождому правительству

средств до правління, а коли би якесь правительство мимо вотум недовіря репрезентантів народу хотіло позістати на своїм становищі, то ми не ухвалимо ані бюджету ані рекрутів. Будьмо отже приготівлені на розвязанє палати послів.

Справа марокканська набрала несподівано через гостину німецького цісаря в Танґері так великої ваги, що на якийсь час відвернула майже зовсім увагу мало що не цілого свѣта від війни на далекім Вєході. В першій хвили могло навіть здавати ся, що готово ще в північно-західній Африці прийти до війни, а російські газети, невдоволені становищем Англії на далекім Вєході, почали вже навіть вішувати війну Німеччини з Англією. Однак так зле ще не єсть. Німеччина лиш скористала з теперішнього положення у Франції, щоби їй показати свою силу і забезпечити свої інтереси в Марокко. Франція, певно, дуже невдоволена поступованєм Німеччини, але не може нічого вдіяти, бо стратила опору в Росії і умістила там свої капітали, без котрих війна неможлива. Новий союз з Англією хоч безперечно великої ваги, не принесе Франції в теперішній політиці ніякого хісна, а доказом того уважають факт, що під час стрічи президента Любета з королем Едвардом не було міністра справ заграничних. Ввиду того й французка праса спустила трохи

1)

Дещо про Марокко.

(За німецькими подорожниками З. Генте і дром Каміфмаєром — подав К. Вербин).

В справах політичних можна а навіть потреба щось предвиджувати, здогадувати ся чогось наперед, але годі щось пророкувати, бо можна легко стати лжепророком. Коли беремо ся тут писати про Марокко, край нам зовсім чужий і далекий, то даятого, що він в найновіших часах став ся предметом заборчої політики деяких держав європейських, а послідна гостина німецького цісаря Вільгельма в Танґері надала марокканській справі такого значіння, що судячи під відзивах французьких газет можна би гадати, що она готова ще довести до якоїсь війни. Бо треба мати то на увазі, що Марокко єсть для заборчої політики європейських держав на Заході тим, чим Туреччина на близшім а Хіна на далекім Вєході. Подібно як свого часу в Хіні так і в Марокку — а се єсть характеристикою європейської політики супротив деяких культурнійших позаєвропейських країв — їздили всіякі подорожники, котрих задачею було розелідити край під взглядом его природи і економічних відносин, щоби опісля на основі їх описів можна зміркувати, чи і до якої політики треба би взяти ся, щоби она принесла як найбільший хосен.

Розуміє ся, що Марокко могло мати найбільший інтерес лиш для найблизших європейських сусідів, як Іспанія, Франція і Англія;

але в найновіших часах почала інтересувати ся Марокком і Німеччина, а чого не могли розелідити німецькі консулі, то мали зробити німецькі подорожники. Послїдним з сих був Зіґфрід Генте, котрий обїхавши край і зладивши его опис, станув у Фезі і тут дня 8 марта 1903 р. цез деє без слїду. Показало ся опісля, що его убили Марокканці. Справу сю, котра серед иньших обставин могла би була викликати подібні наслідки, як убитє німецького місіонаря, а відтак і німецького посла в Хіні, залагоджено на короткий час перед приїздом цісаря Вільгельма до Танґера в той спосіб, що султан марокканський покарав убийників, а родині убитого заплатив 40.000 франків відшкодованя.

В подібний спосіб, лиш в ще більший мірі старала ся розелідити Марокко і найблизша его сусідка Франція. У Франції завязав ся був марокканський комітет (Comité du Maroc), котрий поставив собі за задачу в „мирнім поході“ (pénétration pacifique) укріпити верховодство Франції в Марокку. Сей комітет пре тепер до війни, а французкі часописи, що стоять під его впливом, доказують, що давний французкий клич в марокканській справі „мирний похід“ став ся нині пустою байкою, а гостина німецького цісаря в Танґері прийшла якраз в пору, щоби показати Франції і поучити єї, що она лиш війною може поладити свої інтереси в Марокку. Від самого пакликуваня аж до війни ще далека дорога; але як би Франція хотіла конче довести до війни, то причину до неї могла би тепер легко знайти. Могла Америка грозити війною, коли Раїсулі

взяв в неволю американського підданого Пердікаріса, то могла би Франція таки виповісти султанови Марокка війну за то, що якийсь марокканський шейх взяв в неволю французского подорожника, маркиза де Сегонзак.

Маркіз де Сегонзак, бувший офіцер від кавалерії, чоловік високо освітлений, їздив по Марокку вже в роках 1899 і 1901 та відзначив ся особливо тим, що відважив ся їздити вздовж вєхідного побережя, де живуть незалежні і фанатичні племена. Отже того Сегонзака вислав марокканський комітет на чолі великого походу, щоби він розелідив край, а особливо полудневі сторони Блед-ес-Сіба, незалежні від марокканського правительства, під взглядом георафічним, геологічним і господарским. Разом з ним поїхали також фаховий геолог Люї Жантіль і картограф Фльот-Роквер, а крім того ще й два альжєрські учені, професори Буліфа і Зенагі Абд-ель-Азіє, що мали служити за товмачів берберської і арабської мови.

Під конєць грудня минушого року вибрав ся був той похід з Маґадора насамперед до Маракеша. Сегонзак як давнішими роками так і тепер їхав перебраний за магометанина. В дорозі похід розділив ся. Сегонзак приїхав новою небезпечнішою дорогою з Буліфою і Зенагі дня 30 грудня до Маракеша, столиці краю, побув там кілька днів і вибрав ся в дальшу дорогу. Він пішов у вєхіднім і північно-вєхіднім напрямі вздовж гір високого Атлясу перейшов через ті гори передоловно Тувфіт а їдучи на полудне зайшов аж до монастиря Гаварі. Звідтам дав Сегонзак дня 4 лютого с. р.

з тону і не накликує вже так голосно до війни як перед тим.

Париский заговор уважають загально за оперетковий і без дальшого значіння. Потерплять лиш ті офіцери, що дали ся намовити до заговору або знали о ній, а не сказали своїм властям нічого. Судия слідчий в справі сего заговору, Шенбеноа завізав на свідків чотирох офіцерів, між ними капітана Метівіє з 17. кошового полку на свідків. Капітан Тамбуріні хотів тих офіцерів намовити, щоби они приступили до заговору. Кажуть також, що багато офіцерів з гарнізонів близьких Парижа знали о заговорі. Поліція вислідила, що заговорники вислали посліднім разом партію карабінів системи Граза з Нант до Леваляо; але де тоті карабіни поділи ся, того не знати; поліція не удадо ся й доси їх викрити.

Рух конституційний в Росії не втихає. З російського жерела доносять, що правитель-ство російське формально засипане просьбами людий всіляких станів і всілякого звання, котрі домагаються ся заведення конституції в Росії, а вже найзамітнішє то, що того рода петицію подали навіть висні урядники російські, котрі при тім вказують на своє невільне положення і на гнет зі сторони своїх начальників. — З того-ж самого жерела доносять, що міністер-ство війни єсть у великій клопоті зі справою муніципалітє для манджурської армії. В наслідок страйку робітників фабричних забракло муніципалітє, а міністерство війни приказало тепер ріш-ним полкам лівійним видавати набой з 1896 р. з магазинів і висилати їх до Манджурії.

„Віржев. Вѣдом.“ заперечують вість о димісії оберпрокуратора св. синода Побідоносцева. О неправдивості тої вісти має свідчити найліпше сам факт, що Побідоносцев, вже коли она появилася, підписав власноручно просьбу о скликання церковного собору і на случай,

коли би просьба була залагоджена, виготовив вже наперед відповідний указ. — Супротив того удержуєсь таки вість о димісії Побідоносцева, а з Петербурга доносять, що то Вітте перекинув Побідоносцева. Вітте ділав в порозуміню з митроп. Антонієм і їм розходило ся о то, щоби справа реформи церковної вийшла від синоду. Отже митрополит Антоній сказав Побідоносцеву, що Вітте лагодить проєкт реформи церковної, а Побідоносцев сказав тоді цареві, що тота справа належить лиш чисто до синоду і просив, щоби цар передав єї синодові. Так і стало ся а Вітте і митроп. Антоній осягнули, що хотіли.

Внедвовзі мабуть почуємо про якусь велику морську битву. З Сінгапоре наспіла вість, що дня 8 с. м. около третої години по полудні переманивала туди в північно-східну сторону російська флота зложена з 31 воєнних кораблів, за котрими шло 23 кораблів набо-рових. В тих самих сторонах добачено також 12 кружальків японських. Здогадують ся загально, що прийде до битви на малайських водах.

Н О В И Н К И.

Львів, дня 10-го цвітня 1905.

— **Потвердженє либору.** С. Вел. Цесар затвердив вибір о. Кулаковського, крилошанина і римо-кат. пароха в Турці на заступника маршалка тамешної ради повітової.

— **С. Е. п. Намістник** гр. Андрей Потоц-кий прибув в суботу рапо поїздом до Подленжа коло Кракова, де дожидав его старший радник лієнства п. Гріп. Звідтам поїхав п. Намістник до Пенюмиць, де представили ся урядники і служба лієна. Відтак оглянув державні ліси і місця, де тамтого року огонь паробив шкоди. По годині 4-ій з полудня прибув п. Намістник ново-

зом до Божні, де злюстрував староство, а о годині 7-ій вечером відїхав назад до Львова.

— **Запереченє неправдивої вісти.** Gazeta Lwowska замістила отєю оповістку: „Супротив чутки, яку подала одна з львівських газет. немов би п. Намістник поручив жандармерії слідити поведене учителів народних шкіл в цілїм краю під виглядом політичним, належить ствердити з всею рішучістю, що та вість єсть неправдива“.

— **Задовженє громад.** Центральна статисти-чна комісія у Відні мізвала всі краєві статисти-чні бюро до зібрання дат, котрі представляють стан задовження міських і сільських громад. Пізнане стану задовження громад єсть без сумніву дуже потрібне так для громадських і повітових репре-зентацій, як і для краевого відділу, бо може дати основу до оцінки економічного стану громад, а також до оцінки обовязуючих принципів о нагляді над господарською громадською. По тій причині крайвий Відділ постановив перевести досліди стану задовження галицьких міст з власним статутом, 30 більших міст, що підлягають громадському законодав-ству з 1896 р., а відніци громад, з'організованих справ-ді на громадськім законі з 1866 р., а члєлячих більше як 5.000 мешканців.

— **Приют для слуг у Львові.** Перші загальні збори новозаснованого товариства „Приют для слуг“ відбудуть ся в неділю дня 16-го с. м. о год. 5½ по полудні в сали бібліотеки в забудованих єваторіях. Порядок денний: 1. Від-критє зборів, 2. відчитанє і поясненє статута, 3. вибір відділу, 4. внесенє члєнів. Комітет наді-єсь, що так загальна панія інтелігенції, як і служ-ницї зрозуміють значінє сего товариства і числен-ним приступленєм в члєни підпоруть его змаганя.

— **Гріх серед бурі** і сніговиці ударив в селянську хату в Хиневичах коло Рудок в чет-вер дня 6 с. м. по полудні і спалив кришу.

— **Обманець.** Недавно пропав з Відня об-манець, що подавав себе за кингара Кароля Аль-брехта; він обманив одну служницю на 1500 К, обіцяючи з нею женити ся. Гроші ті відурив від легковірної нареченої під покринкою, що потре-бує їх на кавіцію, аби дістати місце в великій магазині товарів. Одержавши гроші, пійшов скла-дати ту кавіцію, тай пропав. Аж другого дня

послідню звістку о собі. Був то обширний лист, котрий комітет оголосив в своїй часописі, а з котрого виходило, що подорож аж до сего часу відбула ся зовсім добре, без всякої пе-решкоди і з великим успіхом. В листі тім дав він також знати, що відомше Буліфу караван-ною зі своїми збірками, фотографіями і т. д. назад до Маракеша, бо після его погляду без-печнішє і не впадає так дуже в очи, коли їхали лиш з кількома товаришами. Він лишив при собі лиш Зенаї і 4 чи 5 Марокканців та постановив був перейти через гори Антиатле і коло міста Тамегрут взяти ся з полудня на захід та дістати ся до побережя. Здає ся, що він ішов тою дорогою, але коло Такмут пізна-ли Марокканці, що він європейець і христия-нин а якийсь шейх взяв его тоді в неволю. Лиш один Зенаї утік. Що тепер стало ся з Сеґонзаком, не знати. Французьке правитель-ство зажадало було від султана, щоби він при-казав випустити Сеґонзак на волю; але чи султан то зробив і чи згаданий шейх признає власть султана над собою, того не знати.

Так отже безпосередня причина до війни могла би легко знайти ся, але посередні при-чини до неї були би зовсім інші, тоті самі, що викликали англійсько-французький союз і гостин-ну цїсаря Вільгельма до Танґера. Отже закин-притуємо до самого опису краю і его жителів, розкажемо тут дещо зісторії тих причин, потрібне для зрозуміння цілої марокканської справи, котра скорше чи пізнішє буде мусіла рішити ся війною і певно не позістане без впливу на відносини європейські, подібно як теперішня російсько-япанська війна.

Марокканська справа.

Марокко на північній заході Африки на-лежить до тих країв, котрі подібно як Туреч-чина на полудневій сході Європи або як Хи-на на далекій сході Азії, готові кожної хви-лі довести до політичних запутаних а в слід за тим і до кровавої війни. Поцравді однакже

Марокко не повинно нікого непокоїти, бо як справедливо каже бувший німецький посол, Ма-рокко було й єсть незалежною державою а на дворі его володїтели знаходять ся репрезєн-танти майже всіх більших держав і треба би лиш, щоби всі лишили сей край в спокою. Ко-ли же Марокко єсть предметом спору між єв-ропейськими державами, то задля того, що ціла его вага лежить не так в багатстві самого краю або в числі его населеня, як найбільше в его положеню над морем, над Гібральтарським про-ливом, тою дуже важною дорогою, котра спо-лучає Атлантийський океан з Середземним морем.

Деякотрі держави, як Іспанія, Франція і Англія задля свого географічного положеня мають тут свої політичні інтереси, другі — а між ними в першій ряді Німеччина — мають тут знов свої економічні інтереси. На виході принципає до Марокка французька колонія Аль-жерія (столиця єї місто Альжїр); на против Марокка за Гібральтарським проливом, тягне ся побережє Іспанії, котра з давен давня мала на марокканській землі свої кріпости, звані „Пре-зидіос“. Політичні інтереси обох сих держав європейських єуть найтіснішє звязані з Ма-роком. Третою до спілки приходить Англія, котра маючи в своїх руках таку сильну крі-пость як Гібральтар, панує над вїздом до Се-редземного моря, але лиш доти, доки Марокко єсть слабе; як би там загрожувала якась єв-ропейська держава, особливо Франція, то могла би відтяти Англіїцям вїзд до Середземного моря. Німеччина, як вже сказано, має тут свої економічні інтереси, бо в послїдних часах роз-винула ся межи єими краями значна торговля, а німецькі купці і промисловці пхають ся як всюди так і до Марокка щораз більше. Нако-нець треба ще брати в рахубу Італію, одну із головних держав над Середземним морем, і Пор-тугалію, котра має хоч давний але лиш істо-ричний інтерес в Марокку.

Яку політичну роль грало Марокко в дав-нішніх часах — се линаємо на боці а пере-ходимо до найновіших часів. Англійський ко-

роль Едвард вступивши на престол, старав ся передовсім забезпечити панованє Великої Бри-танії у всіх частях світа і треба признати, що робив дуже зручно. Найнебезпечнішого про-тивника і суперника в Азії, Росію, зашаху-вав він союзом Англії з Япанією і ослабив єї до крайности війною, яка вибухла на основі сего союзу. Другого суперника, Францію, ко-тра могла бути небезпечною для Великої Бри-танії не лиш в Азії, але ще більше на Серед-земнім морі, зашахував він славною колоні-альною угодою, яка стала між Англією а Фран-цією дня 8 цвітня 1904 р. а силою котрої Англія відніскала зовсім свободну руку в Єгип-ті. Сєю угодою признала Англія Франції пра-во дбати про спокій в Марокку і на случай потреби давати марокканському правительству поміч в переобразованю державної управи, фінансів і марокканської армії. Під сим взглядом була ся угода дуже користна для Франції, бо лишала їй в Марокку зовсім вільну руку а то-го їй було потреба для єї колоніальних ціліл. Зато признали Англія і Франція спільно і за-поручили земельну ненарушимість мароккан-ської держави і дотеперішній стан мароккан-ського правительства. §. 7 згаданої угоди по-становляє також, що вдовис цілого мароккан-ського побережя почавши від Меллі над Серед-земним морем аж до устя ріки Себу до Атла-нтийського океану не вільно ставити ніяких но-вих укріплєнь. Сим забезпечила ся Англія від того, щоби Франції не захотїло ся укріпити Танґер і зробити другий Гібральтар на марок-каньськїм побережю.

Але ся угода узгляднила також і інте-реси Іспанії, бо в §. 8. сказано: „Одушевлені дружними чувствами для Іспанії беруть пра-вительства Англії і Франції під розвагу також і окремі інтереси Іспанії, які она внаслідок свого географічного положеня має на марок-каньськїм побережю Середземного моря. Фран-цузьке правительство порозуміє ся о тім з іш-паньським. Угода, яка би настала в сій справі межи обома правительствами, буде подана до

дістала зведена паречена лист та довідала ся, що за нареченим почала шукати віденьська поліція.

— **Страшна катастрофа при будові.** З Мадриду телеграфують: В суботу завапив ся тут один великий будуучий ся будинок, при чім упало жертвою 400 осіб. На місце нещастя прибув сейчас король з родиною, міністри і бурмістр міста. Катастрофа викликала величезне роз'ярене серед робітників, котрі переходили товпами по уличах міста з хоругвами. Досі добуто згід розвалили сто кількадесят трупів. Причиною нещастної пригоди були слабкі склепіння і недогляд зі сторони інженірів. Правительство зарядило сейчас строге свідство против будівничих і підприємців. На родини погиблих збирають екдадки, котрі обильно панливають.

— **Рабунок.** В почн з дня 29 на 30 марта невисліджені доси злочинці падали на хату Домініка Сави Василевого в Долішних Нертенгах на Буковині, що находив ся тоді в компанії сам. По виломаню дверей кинули ся розбишаки на Саву, замотали его голову петеком і кинули ним до землі, добре побивши. Після того взяли ся до очищування Савиног майна. Забрали 7 рушників, 2 хустки, 6 сувоїв полотна вартости 71 кор. 65 сот. і уткнули.

Телеграми.

Осек 10 цвітня. Померший епіскоп Штросмаер записав часть свого майна на церков в Дяковарі і семінарію, а останок родині. В касі знайдено готівкою 240.000 К і багато цінних паперів.

Порт Мачон (на острові Мінорка) 10 цвітня. Приїхали тут король і королева англійскі і побудуть тут 2—3 дні.

Ульм 10 цвітня. Суд відкинув жалобу родини того, що записав був ціле своє майно вносяче 800.000 марок для проводиря німецьких соціялістів Бебля. В наслідок того входить Бебель в посідаве того майна.

відомости англійского правительства. До такої угоди межі Францією а Іспанією прийшло дійстві, хоч в Іспанії не дуже були тим вдоволені.

Так отже межі трома найбільше інтересованими державами станула угода що до Марокка, але її зроблено без відомости султана і не повідомлено о тім німецького правительства. Требаж мати на увазі, що в Марокку настав був в послідних кількох роках великий розлад, справдешна анархія. Коли в червні 1894 року помер нагло тодішній султан Мулай ель Гассан, переймив на себе всю власть державну его перший міністер, великий везир Ба-Ахмед в той спосіб, що виключив від наслідства обох старших синів султан, а зробив наймолодшого Абд-ул-Азіса султаном. Той мав тоді 16 літ, а великий везир старав ся о то, щоби той хлопець як найдовше бавив ся. Отже Абд-ул-Азіс бавив ся, а в краю панував поправді Ба-Ахмед; але коли й той в 1901 р. помер, мусів султан сам обняти правліне держави. Він зробив то по свому; хотів і дальше бавити ся. Тепер розпочали ся всьлякі заграничні впливи. До Фезу, другої столиці краю, почали наїздити всьлякі авантюристи, котрі не маючи вже що робити в Європі, постановили це пробовати свого царства в Марокку. Они почали підходити молодого султана в той спосіб, що придумували для него всьлякі розривки. Султан почав забавляти ся на європейський лад; убирав ся вже по європейски в біле шпортове одіне і жовті черевки, купив собі самоїзд і на великий перенолох правовірних магометан зачав ним їздити по місті, грав в біляр, займав ся штуквою фотографовані і т. п. а в краю наставав розлад.

Наслідки такого поступованя султана були такі, що в цілім краю настало велике негодоване. Нарід став его підозрівати, що він піддає ся зовсім впливам християн, а тим провинив ся і против свьятих постанов корану. Бо треба знати, що султан в Марокку єсть заразом і шеріфом, значить головою магометанської віри. Вибухла ворохобня, на чолі котрої станув Бу-

Беневент 10 цвітня. Вчера 8 год. 20 м. вечером дало ся тут почути сильне землетрясенє.

Авеліно 10 цвітня. Вчера 8 год. 19 м. вечером дало ся тут почути дуже сильне землетрясенє.

Мадрид 10 цвітня. Причиною катастрофи була проба з резервоаром на 500.000 гранних метрів води. Загальне число занятих при тім робітників виносило після тутешних часописів 435; з тих здаєсь згинуло 235. На кого спадає вина за катастрофу, поки що не знати.

Мадрид 10 цвітня. 5000 робітників устроїло вчера по полудни демонстрацію на площі катастрофи, обносячи при тім чорні хоругви. Робітники стали кидати на поліцію каміннями і зранили тяжко кілька агентів поліційних.

Токіо 10 цвітня. (Урядово). Баталіон шіхоти російської і 6 сотень козаків обсадили Сюлочу о 20 миль (анг.) від Чанту, але їх вицерто. Слідуючого дня 24 сотень козаків атакувало знову при помочи двох пушок, але мусіли відступити ся. Росіяни уступили назад до Паменчол. Япаниці мали 200 убитих. Страти Росіяни обиселяють на 60 убитих і ранених.

Сінгапоре 10 цвітня. (Бюро Райтера). Фальота російська, котра вчера сюди переплила, складала ся з лінійних кораблів: „Сисей великий“, „Олег“, „Адмірал Нахімов“, „Димитрий Донський“, „Аврора“ і „Ізмурд“, з кружляків: „Іземчуг“, „Алмаз“, „Русь“ і „Анадір“ та пять кружляків помісничих і лінних кораблів. Бракувало панцирників „Князь Суворов“, „Імператор Александр II“, „Бородіно“ і „Орел“ разом з належачими до них кружляками і контрторпедовцями. До фальоти підїхав кореспондент бюра Райтера і російський консуль з Сінгапоре, котрий подав фальоті вість о битві під Мукденом.

Гамара. Прийшло до домашної війни, підчас котрої ворохобники побили коло Фезу султанське войско. Самої столиці не могли здобути з браку артилерії. Тимчасом султан при помочи гроніш з Європи зреорганізував своє войско і відпер ворохобників в гори. Обі сторони не мали тепер ані відваги, ані сили вести війну дальше і настав тихий роз'єм. Тимчасом настала звістна вже англійско-французька угода. Марокканці зрозуміли, що се може для них значити і обі сторони помірили ся. Одні і другі побоювали ся французької окупації, а що на то заносило ся, то річ певна.

В Марокку настала була анархія. Пригадуємо хоч би лиш той случай, що шейх Райсулі зловив був американського підданого Пердваріса і не лиш зажадав за него окупу, але ще й іменованя губернатором тих есторн, що стояли під его впливом. В цілій охрестности Танг'єра так було заворушило ся, що ніхто з Європейців не важив ся вийти за місто. Французьке правительство чуло ся на основі заключеної угоди в обовязку занести спокій і порядок в Марокку і здає ся лагодило ся вже до окупації краю. Все бодай на то вказувало. Французький посол відложив був свій виїзд до Фезу, а французька місія войскова одержала була приказ виїхати з Фезу. Не бракло й голосів остерігаючих французьке правительство від окупації. Так стояла справа з початком сего року, аж нараз розійшла ся вість о виїзді німецького цїсаря на Середземне море, а за нею й слїдувала гостина цїсаря в Танг'єрі, котра зробила конець наміреній окупації. Слова цїсаря о незалежності Марокка дали виразно пізнати, що Німеччина готова спротивити ся рішучо всякій военній акції зі сторони Франції. Що було безпосередною причиною гостини цїсаря Вільгельма в Танг'єрі, се річ доси ще не вьяснена; бо річ певна, що ані англійско-французька угода, ані окупація переведена на основі тої угоди не протівилась би економічним інтересам Німеччини.

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
в день		
	6-00	З Кракова
	6-10	" Іцкам, Делятина, Чорткова
	7-30	" Рави рускої, Сокаля
	7-40	" Підволочиск, Бродів
	7-45	" Лавочного, Хирова, Калуща
	8-00	" Самбора, Хирова
	8-10	" Станиславова, Жидачева, Потутор
	8-20	" Яворова
	8-55	" Кракова
	10-02	" Стрия, Борислава
	10-20	" Ряшева, Любачева
	11-25	" Коломиї, Жидачева, Потутор
	1-10	" Лавочного, Калуща, Хирова
1-30		" Кракова
1-40		" Іцкам, Калуща, Чорткова
2-30		" Підволочиск, Бродів, Гусатика
	4-35	" Стрия, Хирова, Тухалі
	4-45	" Яворова
	5-03	" Бельці, Сокаля
	5-30	" Підволочиск, Бродів
	5-40	" Кракова
	5-50	" Іцкам, Жидачева
вночі		
8-40		З Кракова
	9-10	" Іцкам, Чорткова, Потутор
	9-50	" Кракова
	10-00	" Самбора, Хирова
	10-20	" Підволочиск, Бродів
	10-40	" Лавочного, Хирова, Калуща
12-20		" Іцкам
2-31		" Кракова
	3-25	" Тернополь, Гримачева.

посп.	особ.	Відходять з Львова
в день		
	6-20	До Іцкам, Жидачева, Потутор
	6-30	" Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6-45	" Лавочного, Борислава
	6-50	" Яворова
8-25		" Кракова
	8-35	" Кракова
	9-10	" Лавочного, Хирова, Калуща
	9-25	" Самбора, Хирова
	10-35	" Тернополь, Потутор
	10-45	" Червоць, Делятина
	10-50	" Бельці, Сокаля, Любачева
1-55		" Підволочиск, Бродів
2-45		" Іцкам, Потутор, Чорткова
3-55		" Кракова
	3-05	" Стрия, Хирова, Тухалі
	3-30	" Ряшева, Любачева, Хирова
	3-40	" Самбора, Хирова
	5-48	" Яворова
	5-55	" Коломиї, Жидачева
вночі		
	6-20	До Кракова
	6-40	" Лавочного, Хирова, Калуща
	7-05	" Рави рускої, Сокаля
	9-00	" Підволочиск, Бродів
	10-05	" Перемишля, Хирова
	10-42	" Іцкам, Заліцки, Делятина
	10-55	" Кракова
	11-00	" Підволочиск, Бродів, Заліцки
	11-05	" Стрия
2-45		" Рави рускої, Любачева (кождої неділі)
3-51		" Кракова
		" Іцкам, Чорткова
	4-10	" Кракова

ЗАМІТКА. Поря кічка від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. разю. Час середно-європейскій від львівского о 56 міх. В місті видають білети їзди: Агенція Ст. Соколовского в києвскі Гасемлях ч. 9 від 7 разе до 8 вечером, а білети звичайні і всякі інші, тарифи, ізо-строєнні провідники, розклад їзди і т. н. бюро інформаційне ц. н. коїмандь державних (ул. Край-них ч. 5 в подїрїю, схода ІІ. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьнята від 9—12).

За редакцію відповідає: Адам Креховенкий.

Що року горять хлопські мільйони неасекуровані!

„ДНІСТЕР“

Товариство взаїмних обезпечень у Львові

Ринок ч. 10, в домі „Просьвіти“

одинокє руске Товариство асекураційне против огневих шкід

Обезпечає будинки, движимости, збіже і пашу.

По пожарі виплачує „Дністер“ зараз відшкодованє; оцінку шкід переводить разом з місцевими членами; через 12 літ виплатив „Дністер“ відшкодовань в сумі 5 мільйонів 340 тисяч корон.

Фонди „Дністра“ виносять (з кінцем р. 1904) суму 1,183.874 кор і уміщені суть в цінних паперах.

В „Дністрі“ єсть обезпечених більше як 300.000 будинків. На покритє хат черепом дістають члени „Дністра“ позичку в Товаристві кредитовім „Дністер“.

Полїси „Дністра“ приймають ся при всіляких позичках в Банку краєвім, касах опадности і касах сиротинських.

Чистий зиск по скінченім році звертає ся членам; в літах 1901—1904 з вернув „Дністер“ членам 284.857 кор.; (за літа 1900 до 1902 по 8%, за 1903 р. 5% премії).

Агенції „Дністра“ находять ся у всіх містах і більших селах і треба подавати обезпеченє через агента; господарі письменні повинні старати ся о агенції „Дністра“ в таких сторонах, де инші агенти „Дністра“ не роблять. Агенти „Дністра“ заробили вже провізії 662.807 корон.

На житє обезпечайте ся тільки через „Дністер“ в Товаристві Краківскім; свою провізію від сих обезпечень дає „Дністер“ на рускі добродійні ціли.

„Дністер“ припоручили Преосв. Єпископські Ординариати.

Головна агенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

приймає пренумерату і оголошеня до всіх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Газети Львівської“ може приймати оголошеня виключно лиш ся агенция.